

Đ: Ta đã có giới thiệu ngắn gọn về nguyên tắc này nhưng giờ ta sẽ đi sâu vào các chi tiết cụ thể về cách thức hoạt động của nó.

Ta sẽ phải bắt đầu từ khi con người mới chào đời. Khi một đứa trẻ ra đời, nó chẳng mang theo mình bất cứ thứ gì ngoài một cơ thể tượng trưng cho kết quả của sự tiến hóa của tổ tiên mình qua hàng triệu năm.

Tâm trí của nó hoàn toàn trống rỗng. Khi đến tuổi nhận thức và bắt đầu nhận ra các vật thể xung quanh, nó cũng bắt đầu biết bắt chước những người khác.

Sự bắt chước trở thành một thói quen cố định. Trước hết, một cách tự nhiên, đứa trẻ sẽ bắt chước cha mẹ nó. Sau đó nó sẽ bắt đầu bắt chước họ hàng và những người nó gặp hàng ngày, trong đó có những người giảng dạy về tôn giáo và các thầy cô giáo.

Sự bắt chước không chỉ ảnh hưởng đến những biểu hiện của cơ thể mà còn ảnh hưởng đến cả ý nghĩ nữa. Nếu bố mẹ của đứa trẻ sợ ta và thể hiện nỗi sợ hãi đó trong tâm nghe của đứa trẻ, nó sẽ đón nhận nỗi sợ hãi đó qua thói quen bắt chước và lưu giữ nó như một phần của kho tiềm thức của các niềm tin.

Nếu những người giảng dạy về tôn giáo thể hiện nỗi sợ hãi về ta dưới bất kỳ dạng thức nào (và tất cả họ đều như vậy, chỉ có điều là dưới dạng thức này hay dạng thức khác mà thôi), nỗi sợ hãi đó được thêm vào nỗi sợ hãi giống như thể được chuyển sang cho đứa trẻ từ cha mẹ chúng và hai dạng giới hạn tiêu cực này đã được lưu giữ trong tiềm thức để ta có thể lấy ra và sử dụng về sau.

Cũng theo cách tương tự, thông qua việc bắt chước, đứa trẻ sẽ tự giới hạn quyền năng của suy nghĩ bằng cách lấp đầy tâm trí mình bằng sự ghen tức, ghét bỏ, tham lam, thói dâm ô, lòng thù hận và tất cả những suy nghĩ bốc đồng tiêu cực có thể hủy hoại mọi cơ hội của sự xác định khác.

Trong khi đó, ta sẽ bước vào và lôi kéo đứa trẻ trở nên buông thả cho đến khi ta trói chặt tâm trí nó bằng nhịp điệu lôi cuốn.

H: Có nghĩa là từ những gì người nói, ta nên hiểu rằng người phải kiểm soát được con người từ khi họ còn rất trẻ, nếu không người sẽ hoàn toàn đánh mất